

regnes efter Pd., skal hertil kun bemærkes, at, naar Udførselen virkelig er af Betydning, kan MaaLING og Rindning ikke anvendes, hvorimod man maa veie. Vægtfalaen for Forholdet mellem absolut Vægt og Grædestyrken kan selvfølgelig detailleres, om fornødent gjøres.

hvad dernæst Spørgsmaalet om Indførelsen af en anden Nomenclatur i Lovforslaget angaar, skal man bemærke, at Finanzministeriet selvfølgelig, hvis Bibeholdelsen af Lovforslagets Udtryk maatte være en Hindring for dets Gjennemførelse, ikke skal have Noget at erindre imod den foreslaaede Forandring, men at man dog tror at burde gjøre opmærksom paa, at Grunden til, at man har bibeholdt de gamle Udtryk, er den, at de foruden i det Hele taget at være danske derhos netop paa Grund af, at deres Betydning er almenbekjendt, ikke kunne misforstaaes.

Overfor Slutningsbemærkningen skal man kun oplyse, at 8° Sp. er = 47,4 pCt. Tralles, og at der ved Fastsættelsen af Afgiften for 1 Pot 8° Brændevin til 11,8 D. er bortkastet 0,06.

J. B. S. Estrup.

E. Hansen.

Til

Folkethingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Beskatningen af Brændevinsbrænding.

Herefter har Udvalget ikke ment at kunne tillægge de tekniske Indvendinger, som ere fremsatte i Spiritusfabrikanternes Skrivelse, saa megen Vægt, at Udvalget af den Grund skulde forandre sin Stilling til Lovforslaget i det Hele. Dog maa man udtale, at da Udvalget er henvist til at støtte sig til Ministeriets Stjøn med Hensyn til den tekniske Side af Sagen, maa Ansvaret i saa Henseende paahvile Ministeriet.

I Følge Lovforslagets § 4 skal det ved omtrent alle bestaaende Brænderier staa Cieren, eventuelt med Brugerens Samtykke, frit for at vælge, om og naar han vil gaa over til den ny Beskatningsmaade, og kun nyanlagte Brænderier samt saadanne, der i Fremtiden forandres til Dampbrænderier, eller hvor der benyttes andet Materiale end Korn (derunder Mais) og Kartofler, skulle beskattes efter Udbyttet. I Lovforslaget af 1871 fandtes en lignende Bestemmelse, men i de senere Lovforslag har Regjeringen foreslaaet, at Beskatningen efter Udbytte skulde være obligatorisk for alle bestaaende Brænderier fra 1ste April 1890, og hertil har Landsthinget sluttet sig. Nærværende Udvalg maa ogsaa betragte det som uheldigt at beholde de to Beskatningsmaader sideordnede ud over en kort Overgangstid. „Resultatet

vilde“ — som der udtales i Motiverne til Regjeringens Lovforslag af 1881 — „blive, at kun Gjørbrænderierne og de Brændevinsbrænderie, der mente at staa sig ved det, vilde gaa over til den nye Beskatning, og Afgiften maatte nødvendigvis komme til at spille en Rolle, der sikkert var lidet heldig for Produktionens Udvikling, hvorhos man desuden i en uoverskuelig Fremtid kom til samtidig at have to Beskatningssystemer med forskjellige Lovbestemmelser og en forskjellig Kontrol, et Forhold, som kunde berede Vanskeligheder i flere Henseender.“ — Lige overfor disse Ulemper maa det tillægges mindre Vægt, om der ved adskillige Brænderier skulde være Vanskelighed ved at ændre dem saaledes, at MaaLere kunne anbringes der. Overgangen fra Rarrums- til Udbyttebeskatning maa ved saa godt som alle Brænderier direkte eller indirekte medføre ikke ubetydelige Forandringer, og naar man overhovedet vil gaa til en Udbyttebeskatning, maa man hellere resolut kræve alle saadanne fornødne Forandringer iværksatte inden en passende Tidsfrist, end skabe en blandet Tilstand, der vil medføre nye Uligheder i Afgiften og virke skadeligt baade for Produktionen og for Statskassen. Udvalget antager, at det er tilstrækkeligt at sætte Tidsfri-